

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 354/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, Advokátska kancelária, J. Kráľa 5/A, Lučenec, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/97/2013 z 5. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2014 doručená sťažnosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „vedľajší účastník“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co/97/2013 z 5. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ „vstúpil na základe... § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku... v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Rimavská Sobota pod č. k. 8 C 170/2011“.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ je občianskym združením založeným v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa uvedeného zákona.

Združenie vstúpilo do predmetného súdneho konania za účelom ochrany žalovaného spotrebiteľa...

Predmetom žalobného nároku bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy vo výške 663,88 € v podobe zmluvnej pokuty.

Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania v postavení vedľajšieho účastníka len v časti vyššieho uvedeného nároku z dôvodu jeho uplatňovania v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve a porušovania spotrebiteľských práv.

Žalobcom v konaní v pozícii dodávateľa bola obchodná spoločnosť Orange Slovensko... Uvedená spoločnosť sa domáhala finančného plnenia od žalovaného spotrebiteľa fyzickej osoby...

Prvostupňový súd v ďalšom konaní po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu vydal dňa 10. 10. 2012 vo veci rozsudok sp. zn. 8 C/170/2011-118. Predmetným rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi uplatňovanú zmluvnú pokutu vo výške 663,88 € spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 28. 05. 2010 a zároveň ju zaviazal aj na úhradu trov konania. Predmetné sumy prvostupňový súd žalovanej povolil splácať v mesačných

splátkach po 100 € počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok.

Následne sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti rozsudku v zákonnej 15 dňovej lehote dňa 29. 11. 2012 odvolanie.

Následne odvolací súd dňa 15. 05. 2013 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní doložil odvolaciemu súdu súhlas žalovanej s odvolaním.

K uvedenej výzve sťažovateľ dňa 21. 05. 2013 odvolaciemu súdu uviedol, že nemá k dispozícii súhlas žalovanej s odvolaním. Zároveň navrhol, aby odvolací súd postupoval v súlade s § 93 ods. 4 OSP.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici svojim uznesením sp. zn. 17 Co/97/2013-186 zo dňa 05. 02. 2014 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol. Zároveň zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania ako trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 61,16 €.

4. Podľa názoru sťažovateľa „postupom a citovaným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/97/2013-186 zo dňa 05. 02. 2014 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Podľa názoru sťažovateľa bolo porušené najmä jeho právo implikované a obsiahnuté vo vyššie uvedených garanciách – právo na prístup k súdu...

Sťažovateľ sa zároveň domnieva, že bolo porušené aj jeho právo obsiahnuté vo vyššie uvedených garanciách – právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím (pozri bod 1), zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne požiadal o priznanie mu náhrady trov právneho zastúpenia a odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co/97/2013 z 5. februára 2014.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa krajský súd týmto rozhodnutím porušil

označené základné právo (resp. právo) predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bode 4. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľom označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní uznesením sp. zn. 17 Co/97/2013 z 5. februára 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovorom.

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

«Okresný súd... po čiastočnom zrušení jeho skoršieho rozhodnutia uznesením Krajského súdu... sp. zn. 17 Co/53/2012 z 30. 05. 2012 opätovne rozhodol o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi zmluvnú pokutu vo výške 663,88 Eur rozsudkom na základe uznania podľa § 153a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len

„O. s. p.“) tak, že odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 663,88 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 28. 05. 2010 až do zaplatenia, vychádzajúc z písomného prehlásenia odporkyne tvoriaceho súčasť súdneho spisu o tom, že uznáva pohľadávku navrhovateľa a je ochotná ju zaplatiť.

Napriek poučeniu okresného súdu, že proti rozsudku vydaného na základe uznania nie je prípustné odvolanie, okrem prípadov odvolania z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia pre uznanie alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, napadol rozsudok okresného súdu odvolaním iba vedľajší účastník. Jeho námietku v odvolaní, že nárok na zmluvnú pokutu vyplývajúci z neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve súd v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka nemôže priznať, vyhodnotil odvolací súd ako námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku ktorej musí odvolací súd preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného na základe uznania (§ 202 ods. 1 O. s. p.), z tohto dôvodu vyzval odvolací súd vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, aby doložil súhlas odporkyne s odvolaním vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník dňa 21. 05. 2013 oznámil krajskému súdu, že súhlasom odporkyne s odvolaním proti rozsudku okresného súdu nedisponuje. Navrhol, aby odvolací súd pri hodnotení úkonu vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s § 93 ods. 4 O. s. p.

Podľa § 93 ods. 1, 2, 3, 4 O. s. p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh. V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Námietku proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania v priebehu prvostupňového konania ani v odvolacom konaní žiaden z účastníkov nevzniesol.

Zmyslom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov konania. Táto pomoc sa môže prejavíť aj v tom, že vedľajší účastník podá v prospech ním podporovaného účastníka odvolanie. Ak proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podá odvolanie len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, aké stanovisko k tomuto odvolaniu zaujal účastník, ktorého vedľajší účastník v konaní podporuje. Odvolací súd vyzval odporkyňu, aby odvolaciemu súdu oznámila, či s odvolaním vedľajšieho účastníka súhlasí. Výzva na doloženie súhlasu s odvolaním vedľajšieho účastníka bola doručená odporkyni 16. 05. 2013. Napriek tomu na túto výzvu odporkyňa žiadnym spôsobom nereagovala. Nevyjadrenie súhlasu odporkyne s odvolaním vedľajšieho účastníka v kontexte s jej prejavmi v priebehu prvostupňového konania, kedy opakovane súdu písomne oznamovala, že uznáva pohľadávku navrhovateľa a mieni ju zaplatiť, len požadovala povoliť splniť dlh v splátkach, nečinnosť odporkyne vyhodnotil odvolací súd ako nesúhlas s odvolaním vedľajšieho účastníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 05. 02. 2013 sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zaujal jednoznačný záver, že ak (hlavný) účastník odmietne dať súhlas k odvolaniu vedľajšieho účastníka, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená. Odvolací súd vychádzajúc z právneho názoru najvyššieho súdu vyjadreného v uznesení 3 Cdo 188/2012 posúdiac úkon vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 4 O. s. p. ako úkon odporujúci úkonu (vôli) účastníka, ktorého v konaní podporoval, odvolanie vedľajšieho účastníka podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Občiansky súdny poriadok neupravuje osobitne spôsob rozhodovania pre prípad odmietnutia odvolania. Odmietnutie odvolania sa svojimi účinkami rovná zastaveniu odvolacieho konania. Z tohto dôvodu odvolací súd analogicky podľa § 146 ods. 2, veta prvá O. s. p. uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorý podaním odvolania bez súhlasu odporkyne zaviniť, že navrhovateľovi vznikli trovy v odvolacom konaní podaním vyjadrenia proti odvolaniu vedľajšieho účastníka, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, aby navrhovateľovi nahradil trovy odvolacieho konania vo výške 61,16 Eur

určené ako súčet odmeny za 1 úkon právnej služby vykonaný právnym zástupcom navrhovateľa (vyjadrenie k odvolaniu)...»

16. Odôvodnenie predmetného rozhodnutí krajského súdu (bod 1) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v týchto konaniach dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 17 Co/97/2013 z 5. februára 2014 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vo vzťahu k predmetu posudzovanej veci ústavný súd poznamenáva, že vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Ako vedľajší účastník môže sa popri účastníkoch konania zúčastniť ten, kto má právny záujem na jeho výsledku [§ 93 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)], ale aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 OSP). V oboch prípadoch je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať. V procesnom postavení vedľajšieho účastníka automaticky neznamena, že ním poskytovaná procesná pomoc hlavnému účastníkovi vyhovuje a musí s ňou bezvýhradne súhlasiť. To platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 OSP. Účastník konania má právo svojím nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, ktorého účasť si v konaní neželá, vrátane nesúhlasu s procesnými úkonmi vedľajšieho účastníka, ktorých vykonanie si neželá, resp. s nimi nesúhlasí (pozri tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) sp. zn. 3 Cdo 188/2012 z 5. februára 2013). Pokiaľ v naznačených súvislostiach krajský súd vychádzal z názoru, že *„Nevyjadrenie súhlasu odporkyne s odvolaním vedľajšieho účastníka v kontexte s jej prejavmi v priebehu prvostupňového konania, kedy opakovane súdu písomne oznamovala, že uznáva pohľadávku navrhovateľa a mieni ju zaplatiť, len požadovala povoliť splniť dlh v splátkach, nečinnosť odporkyne vyhodnotil odvolací súd ako nesúhlas s odvolaním vedľajšieho účastníka“*, nemožno mu vytykať jeho arbitrárnosť, resp. zjavnú neodôvodnenosť.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014